

Co by měl můj syn vědět o světě?

V pátek 19. ledna v rámci Prologu GRAND Festivalu smíchu přijel Lukáš Hejlík s divácky známým projektem LiStOVáNí. Tentokrát přivezl knihu Fredrika Backmana **Co by měl můj syn vědět o světě?**, která jako by byla šitá Lukášovi přímo na míru. S autorem jsou stejně staří a oba mají doma dvouleté syny.

LiStOVáNí nám tentokrát odhalilo úskalí moderního rodičovství. V době mobilů, Googlu, Facebooku, Instagramu a dalších podobných aplikací již není téměř nic z rodinného života soukromé. Přesto je krásné, když otec odhalí své vtipné postřehy o tom, jak rodičovství probíhá. Příhody o fotobuňkách na veřejných záchodcích, o rodičovských dovolených otců či o tom, že skutečnými muži jsou jen dědečkové, kteří holýma rukama dokázali postavit verandu, bavily i dojímalý zároveň.

Po představení jsme ještě krátce vyzpovídali **LUKÁŠE HEJLÍKA...**

Četl jste text, který, jak jste sám řekl, je vám velmi blízký. Které z těch věcí jste si sám zažil?

Když se to vezme na 100% shodu, tak pár věcí ano. Co jsem si ale rozhodně neprožil a za co jsem vděčný, je vstávání ve 3:45 ráno. To nás naštěstí v obou případech minulo. Což mě přivádí na myšlenku, že si vlastně nemám na co stěžovat, protože i když jsem zažil spoustu hrozných věcí, tak tohle naštěstí ne. Takže vlastně ještě nebylo úplně nejhuň.

Jaký máte rád humor?

Mám rád humor kombinovaný. Takový ten, který v sobě skrývá nějakou vážnou nebo dramatickou věc. Často vystavěný na absurdní a zoufalé situaci.

Co byste popřál našemu festivalu k jeho letošním 18. narozeninám?

Ať se dočká dvacítky. (smích) A ať mu jeho humor i kouzlo vydrží minimálně do čtyřicítky.

KrP

Připravil R. Smetana, úprava K. Formánková, grafika na titulní straně MAXX CREATIVE s.r.o.

Realizaci projektu podporuje:

Významní sponzoři:

člen skupiny enteria

Ubytování zajišťuje:

Sponzor

Kuličkářdy smíchu:

Sponzoři cen festivalu:

NADACE
LENKY A ROMANA
ŠMÍDOVÝCH

Sponzoři festivalu:

Pilsenský Prázdný

Hlavní mediální partner:

Mediální partneri:

GRAND Festival smíchu se koná pod záštitou ministra kultury ČR Jiřího Šmída; hejtmána Pardubického kraje Martina Netolického; primátora města Pardubic Martina Charváta a prezidenta Herecké asociace Ondřeje Kepky. Za finanční podpory Ministerstva kultury, Pardubického kraje a statutárního města Pardubice.

Východočeské divadlo Pardubice

18. GRAND FESTIVAL SMÍCHU

IV.

čtvrtek 25. ledna 2018

FESTIVALOVÉ NOVIN(K)Y

Dnes soutěží... Klicperovo divadlo Hradec Králové

Loni v dubnu jsme v Praze na letišti očekávali vzácnou návštěvu. Letadlem z Londýna k nám totiž mířil britský dramatik Torben Betts a my napjatě trnuli, zda nálada pasažéra bude dobrá,

zda mu vydrží celou cestu do Hradce, a především zda ho neopustí ještě v průběhu večera po zhlédnutí naší inscenace jeho hry INVINCIBLE (Neporazitelný). Už s názvem samotným jsme totiž měli malou potíž, lépe řečeno takový překladatelský oříšek, jak tento titul, patřící jménu válečné lodi, po které hrdina pojmenuje svého kocoura, ovšem toho ne jako INVINCIBLE, ale jako **VINCENC**, přiblížit našemu divákovi – českému a ne vždy anglicistnímu. Překladatel hry Michal Zahálka zvolil textu název KOČKA V OREGÁNU a připomenul

v něm tak nepěkný okamžik, kdy zlotřilý chlupáč Vincenc vyvrhne natrávené granule přímo do bylinkové zahrádky upjaté sousedky. Mně tento titul asocioval spíše jakousi obskurní televizní show o vaření, a navrhla jsem proto raději přímo VINCENCE. Torben Betts nám dal svolení, režisér Petr Štindl byl s přejmenováním také spokojen a my se vrhli nadšeně do práce. Inu herci mají rádi hry, ve kterých najdou pevné, barvitě a tragikomické charakter, ideálně, neopustí-li dvě hodiny jeviště. Režiséři mají zase rádi hry chytré a překvapivé a pomezí žánrů pro ně bývá vítanou výzvou. A dramaturgové se tetelí nad vidinou české úspěšné premiéry. Někdo tu řekl dramaturgický objev? Ach!!! Torben Betts se tetelil po představení též. Ocenil kvalitu našich herců a posléze i slivovice v divadelním klubu, prozradil, že divadlo má rád, ale fotbal je fotbal, a samozřejmě poznamenal, že „náš“ Vincenc je ze všech nejlepší. Zda to tak říká všude, nevíme. Nám bylo ale blaze a díky tomu bychom našemu milému Vincencovi všichni odpustili i tu znehodnocenou dobromysl.

Jana Slouková, umělecká šéfová Klicperova divadla

Mám ráda humor, který netlačí na pilu a má nadhled, říká Kamila Sedlářová

KAMILA SEDLÁŘOVÁ vystudovala hudebně-dramatický obor na ostravské konzervatoři. Po absolutoriu dostala nabídku stipendia od Klicperova divadla, ve kterém působí až do současnosti. V rozhovoru nám prozradila, co ji naposledy rozesmálo i jaký druh humoru má nejradši. Tento rok přináší Klicperovo divadlo na GRAND Festival smíchu hru **Vincenc**, konverzačně-situáční komedii, která tematizuje podstatné a nejen humorné aspekty života v současném světě.

Hra Vincenc, se kterou tento rok soutěžíte, je dílem anglického dramatika Torbena Bettse. Je vám anglický humor blízký?

ANO!!! Ale náš Vincenc... tady bych ráda diváky upozornila na to, že Vincenc je tragikomedie!!! Není to jednoznačná řachanda, ale možná i proto mám toto představení tak ráda, není jednoduché.

Vyprávíte ráda vtipy? Máte nějaký oblíbený vtip?

Já miluji vtipy a ještě raději je vyprávím. Rodina, přátelé i kolegové, kteří mě dobře znají, vědí, že když začnu, nedám se občas zastavit! Oblíbených vtipů mám mnoho, nechci vybírat jeden, znám jich moc!

Jaká je vaše oblíbená filmová, popřípadě divadelní komedie?

Co se týká oblíbených komedií, je to taky složitější, ráda se vracím jak k Podskalského Světákům, tak stejně ráda cituji slovo od slova Hřebejkovy Pelíšky. A co se týká divadla, myslím, že je spousta dobrých komedií. Goldoni, Molière, ale i současné anglické konverzačky.

Máte svého oblíbeného komika?

Jsem velmi konzervativní, takže moji oblíbení komici jsou asi pro většinu z pravěku, ale přesto: Vladimír Menšík, Olda Kaiser, se kterým jsem měla tu čest hrát divadlo a budu na to stále vzpomínat, ale třeba i Iva Janžurová, Zuzana Bydžovská a Eva Holubová, Bolek Polívka, Rowan Atkinson, Robert De Niro!

Letos tu máme už 18. ročník GRAND Festivalu smíchu. Co byste festivalu k jeho plnoletosti popřála?

Festivalu bych přála spoustu diváků, protože smích je potřeba. A k těm 18. narozeninám asi to, aby jen tak nedospěl, protože my dospělí jsme někdy strašně nudní. Tak přeji, aby nikdy nikoho nudit nezačal! Ať žije!!!

Co vás naposledy rozesmálo?

Naposledy mě rozesmála poznámka paní učitelky, kterou moje dvanáctiletá dcera přinesla ze školy. Promiňte, nemohu citovat, budu korektní k osobě paní učitelky!

Jaký styl humoru máte ráda?

Mám ráda humor chytrý, ale to je takové obecné klišé, že? Tak tedy, miluji židovské vtipy, ale i černý humor je mi blízký. Mám ráda humor, který netlačí na pilu a má nadhled!

Co podle vás nesmí chybět dobré komedii? Jaká má splňovat kritéria

Dobré komedii nesmí chybět nadhled, lehkost a rytmus! I dobrý vtip se skvělou pointou může zkazit dlouhé vyprávění zatěžkaného vypravěče!

MaK

Fáááákt hustej trip, čče

Co si budeme povídat. Kromě přestávek a výletů bývá škola pěkný vopruz. A tak aby ani představení **Mladého divadelního studia LAIK**, které od roku 2013 působí při Východočeském divadle, nebyla žádná pruda, rozhodl se vedoucí souboru a režisér v jedné osobě Zdeněk Rumpík vzít prostřednictvím učitelky Kayové mladé herce i diváky právě na jeden takový pořádný trip, během něhož nuda vůbec nehrozila.

Anglický dramatik Willy Russell je českým divákům dobře známý jako autor divadelních hitů Shirley Valentine či muzikálu Pokrevní bratři. (v Pardubicích měli premiéru v roce 2001 – pozn. red.) Svými hrami se však zaměřuje nejen na dospělé publikum, ale také na mládež, a ani v této tvorbě se nevyhýbá tématům poukazujícím na sociální jevy, jimiž se společnost příliš nepyšní. Příkladem za všechny je původní filmový scénář Our Day Out, který Russell přepsal do divadelní hry a následně také do muzikálové podoby. A právě finální verzi si vybral Zdeněk Rumpík, kterou v české premiéře zrežisoval pod názvem **VÝLET**.

Toto hip hopové komediální provedení je společenskou sondou do životů liverpoolských teenagerů, kteří pocházejí ze sociálně slabších rodin. Už touto charakteristikou jsou vymezeny okruhy, které inscenace řeší – domácí násilí, alkohol, drogy, šikanu, generační nepochopení, vyčlenění ze společnosti a pocity osamění. Skrze školní putování pak mladí účastníci výletu docházejí k poznání a proměně sebe samých i okolí. Přestože hra poukazuje na velmi závažné problémy, tak jí nechybí příjemný humor a nadsázka, která veškeré starosti konejšivě zaobaluje. Z tohoto provedení by si pak mohlo vzít příklad i Ministerstvo zdravotnictví, které stále tápe v účinném boji proti kouření. Zdeněk Rumpík totiž efektivní řešení našel. Zábavnou podívanou z představení rovněž dělá 18 hudebních čísel, za kterými mimo jiné stojí autor hudební nahrávky Daniel Fikejz, který je spolu s Petrou Hesovou také tvůrcem textů písní. Nejchytlavějšími melodiemi se i díky jejich protagonistům staly především zábavné písně o diesel autobusu, životě autobusačka, kterého ztvárňoval hostující herec Východočeského divadla Petr Borovec, či tklivá píseň o bolavé lásce v podání Berty E. Hochmanové.

Mladí herci se ve svých postavách vrstevníků cítili jako ryby ve vodě, a i přes drobné akustické nedostatky vytvořili pestré charaktery, se kterými se mohli diváci ztotožnit, fandit jim, anebo se jen smát jejich vtipkům. Velmi povedené a vykreslené figurky pedagogů vytvořili také hostující Milena Dobrovolná, Jiří Kovárník či Marie Kopecká, jež se vedle ředitelky školy představila rovněž jako rázná ošetřovatelka v ZOO.

Komediální hip hopový muzikál Výlet jistě pobavil v rámci nesoutěžního programu GRAND Festivalu smíchu nejen samotnou mládež školou povinnou, ale také jejich pedagogické doprovody.

TreBl